

Sygn. akt III AUa 277/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSO del. Aleksandra Mitros
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2014 r. w Szczecinie

sprawy I. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 13 stycznia 2014 r. sygn. akt IV U 1694/13

oddala apelację.

SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Aleksandra Mitros

Sygn. akt III AUa 277/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z 1 marca

2013 r. wykonał wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z 28 listopada 2013 r., uwzględniając do okresu składkowego okres zatrudnienia ubezpieczonego I. L. od 15 lutego 1990 r. do 10 października 1990 r., wykonywanego w byłym RFN, dokonując przeliczenia świadczenia emerytalnego od 1 października 2011 r. Do podstawy wymiaru świadczenia za okres od 15 lutego 1990 r. do 10 października 1990 r. doliczono wynagrodzenie minimalne.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z 22 marca 2013 r. dokonał ponownego przeliczenia wymiaru emerytury od 1 stycznia 2010 r.

W zaskarżonej decyzji organ rentowy do podstawy wymiaru emerytury nie uwzględnił poszczególnych składników wynagrodzenia za 1983 r. i za 1986 r. wynikających z list płac, z powodu braku informacji, czego dotyczyły te składniki wynagrodzenia.

W odwołaniu od decyzji z 1 marca 2013 r. ubezpieczony wniósł o przyjęcie do podstawy wymiaru świadczenia nieuwzględnionego faktycznego wynagrodzenia osiąganego w RFN w spornym okresie w markach niemieckich w łącznej kwocie 7.694.40 po przeliczeniu na złotówki. Stwierdził, że organ rentowy bezzasadnie naliczył mu za ten okres pracy do podstawy wymiaru świadczenia, minimalne krajowe wynagrodzenie.

W odwołaniu od decyzji z 22 marca 2013 r. ubezpieczony wniósł o uwzględnienie do podstawy wymiaru świadczenia pominiętych składników wynagrodzenia w roku 1983 i w roku 1986, kwestionując wysokość wyrównanego świadczenia wynikającego z decyzji z 1 marca 2013 r. i z 22 marca 2013 r. wraz z odsetkami.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań. Podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Stwierdził, że zgodnie z § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (t.j. Dz. U. z 1989 r., Nr 11, poz. 63 ze zm.), jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru pracownik był zatrudniony za granicą przed dniem 1 stycznia 1991 r., do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia – kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik zatrudniony był przed wyjazdem za granicę. Co do decyzji z 22 marca 2013 r., ZUS wskazał, że nie uwzględnił poszczególnych składników wynagrodzenia za 1983 r. i za 1986 r. wynikających z list płac, z powodu braku informacji czego dotyczyły te składniki wynagrodzenia i czy składniki te były objęte składką na ubezpieczenie społeczne.

W kolejnym piśmie procesowym ubezpieczony wskazał, że od 15 lutego do 10 października 1990 r. pracował w RFN jako murarz, a firma, dla której pracował już nie istnieje, a więc nie może otrzymać wynagrodzenia przysługującego w kraju dla murarza. Stwierdził, że nieuwzględnione przez ZUS kwoty za 1983 r. pochodziły z 13-stej pensji, a za 1986 r. – z funduszu aktywizacji zawodowej. Wskazał, że były to kwoty objęte składką na ubezpieczenie społeczne. Stwierdził, że ZUS nie wypłacił mu jeszcze zaległej kwoty świadczenia w wysokości 606,72 zł.

Organ rentowy w kolejnym piśmie stwierdził, że decyzją z 22 marca 2013 r. wypłacono ubezpieczonemu łączną kwotę wyrównania świadczenia na podstawie decyzji z 1 marca 2013 r. i z 22 marca 2013 r., która wynosi 1024,37 zł brutto oraz odsetki w wysokości 112,60 zł – razem 1136,97 zł. W związku z tym, zarzuty ubezpieczonego są nieuzasadnione.

W toku postępowania przed Sądem Okręgowym ubezpieczony wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

Wyrokiem z 13 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony I. L. od 30 grudnia 1994 r. do 31 grudnia 2009 r. był uprawniony do pobierania renty, a od 1 stycznia 2010 r. przysługuje mu prawo do emerytury.

Zaskarżoną decyzją z 1 marca 2013 r. organ rentowy wykonał prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z 28 listopada 2012 r., uwzględniając do okresu składkowego okres zatrudnienia ubezpieczonego w byłym RFN na podstawie umowy o pracę zawartej ze Spółdzielczym Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o.o. w G. od 15 lutego 1990 r. do 10 października 1990 r. Po uwzględnieniu tego okresu, ubezpieczony legitymuje się okresem składkowym w wymiarze 30 lat i 7 miesięcy. Jednocześnie w decyzji tej do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenie minimalne pracowników za okres zatrudnienia ubezpieczonego od 15 lutego 1990 r. do 10 października 1990 r. Świadczenie zostało wyrównane od 1 października 2011 r. do 31 marca 2013 r. i przekazane z pośrednictwem poczty

wraz ze świadczeniem za kwiecień 2013 r. w wysokości 3.224,45 zł. Na kwotę 3.224,45 zł brutto łącznego świadczenia składa się kwota 2.087,48 zł brutto z tytułu emerytury za kwiecień 2013 r. oraz kwoty z tytułu wyrównania świadczenia wraz z odsetkami wynikające z decyzji

z 1 marca 2013 r. i z 22 marca 2013 r. do 22 marca 2013 r., tj. 494,12 zł + 530,25 zł + 112,60 zł. Odsetki od kwoty wyrównania świadczenia w wysokości 530,25 zł (brutto) za okres od 1 stycznia 2010 r. do 31 marca 2013 r. z decyzji z 22 marca 2013 r. zostały naliczone za okres od 6 marca 2010 r. do 5 kwietnia 2013 r.

Do podstawy wymiaru świadczenia ubezpieczonego organ rentowy nie uwzględnił kwot wynikających z list płac za 1983 r., tj. 5.400 zł, 6.799 zł oraz 2.000 zł a za 1986 r. dwa razy po 5000 zł stanowiących, tzw. trzynastą pensję i nagrody wypłacone z osobowego funduszu płac.

Sąd I instancji zważył, że w złożonym odwołaniu od decyzji z 1 marca 2013 r. ubezpieczony domaga się przyjęcia do podstawy wymiaru emerytury faktycznego wynagrodzenia osiąganego z tytułu zatrudnienia w RFN w okresie od 15 lutego

1990 r. do 10 października 1990 r. w markach niemieckich po przeliczeniu na złotówki.

Wskazał, że stosownie do § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1984 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. z 1989r. nr 11, poz. 63 ze zm.) wynika, że jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą przed dniem 1 stycznia 1991 r., do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

Z analizy akt wynika, że organ rentowy zaliczył na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 28 listopada 2013 r. staż pracy w Spółdzielczym Przedsiębiorstwie (...) Spółki z o.o.

w okresie od 15 lutego 1990 r. do 10 października 1990 r., a do wyliczenia podstawy wymiaru przyjął wynagrodzenie minimalne, albowiem ubezpieczony nie przedłożył stosownego zaświadczenia, o którym mowa wyżej.

Sąd Okręgowy stwierdził, że zatem w świetle w/w rozporządzenia Rady Ministrów, brak jest podstaw do przyjęcia do podstawy wymiaru świadczenia faktycznie otrzymywanego przez ubezpieczonego wynagrodzenia w RFN w okresie od 15 lutego 1990 r. do 10 października 1990 r. w markach niemieckich po przeliczeniu na złotówki.

W odwołaniu od decyzji z 22 marca 2013 r. ubezpieczony domaga się uwzględnienia do podstawy wymiaru świadczenia nieuwzględnionych składników wynagrodzenia za 1983 r., tj. 5.402,00 zł, 6.769,00 zł i 2000,00 zł, a za 1986 r. dwa razy po 5000 zł wynikających z list płac za te lata oraz kwestionuje prawidłowość dokonanych przez organ rentowy wyliczeń tytułem wyrównania świadczenia wynikającego z decyzji z 1 marca 2013 r. i z decyzji z 22 marca 2013 r.

Wyrównanie świadczenia z decyzji z 1 marca 2013 r. dotyczy okresu od 1 października 2011 r. do 31 marca 2013 r., a z decyzji z 22 marca 2013 r. dotyczy wyrównania świadczenia od 1 stycznia 2010 r. do 31 marca 2010 r. wraz z odsetkami za okres od 6 marca 2010 r. do 5 kwietnia 2013 r.

Organ rentowy zaskarżoną decyzją z 22 marca 2013 r. dokonał ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury od 1 października 2010 r., przyjmując wynagrodzenie za 1983 r. w kwocie 194.771,00 zł na podstawie przedłożonej 5 lutego 2010 r. listy płac za ten rok.

W zaskarżonej decyzji organ rentowy nie uwzględnił poszczególnych składników wynagrodzenia ubezpieczonego za 1983 r. wynikających z list płac, albowiem nie uwzględnił kwot 5.402 zł, 6.769 zł i 2000 zł, jak również za 1986 r. kwot dwa razy po 5.000 zł.

Sąd Okręgowy uznał, że z opinii biegłego J. S. jednoznacznie wynika, że sporne kwoty wynikające z list płac za 1983 r. dotyczą tzw. trzynastki,

tj. kwota 5.402 zł i 6.769 zł, natomiast kwota 2000 zł została wypłacona ubezpieczonemu z funduszu nagród-figurująca pod symbolem 06 podobnie jak kwoty dwa razy po 5000 zł z 1986 r.

Zarówno od trzynastej pensji, jak również do nagród wypłaconych z osobowego funduszu płac nie były odprowadzane składki w spornych okresach na ubezpieczenie społeczne, jak wynika z art. 10 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych.

Zatem sporne kwoty nie mogą być wliczone do wynagrodzenia ubezpieczonego za 1983 r. i 1986 r.

Przedmiot sporu sprowadzał się również do wyliczeń tytułem wyrównania świadczenia ubezpieczenia wynikającego z decyzji z 1 marca 2013 r. (wyrównanie świadczenia za okres od 1 października 2011 r. do 31 marca 2013 r. i z decyzji z 22 marca 2013 r. (wyrównanie świadczenia za okres od 1 stycznia 2010 r. do 31 marca 2010 r. wraz z odsetkami za okres od 6 marca 2010 r. do 5 kwietnia 2013 r.). Sąd

I instancji dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości na okoliczność dokonanych przez organ rentowy wyliczeń tytułem wyrównania spornych świadczeń wraz z odsetkami. Sąd przyjął opinię biegłego za podstawę rozstrzygnięcia sporu, albowiem opinia ta została wydana przez biegłego właściwego co do przedmiotu sporu, jest obszerna i wydana została po pełnej wnikliwej analizie dokumentacji. Zatem żądanie ubezpieczonego wypłacenia niedopłaty w kwocie 134,36 zł jest całkowicie nieuzasadnione, ponieważ nie ma oparcia w wydanej opinii biegłego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że odwołania ubezpieczonego nie zasługują na uwzględnienie i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. je oddalił.

Ubezpieczony wniósł apelację od powyższego wyroku. Podniósł, że wyrok został wydany z pominięciem faktów korzystnych dla ubezpieczonego, a oparty na błędnych wskazaniach biegłego. Wskazał, że wnosił o zasądzenie za kwiecień 2013 r. kwoty 3718,57 zł, a otrzymał 3111,85 zł; Sąd I instancji i ZUS twierdzą, że otrzymał 3222,45 zł i 3224,45 zł. Nadto, wnosił o uznanie, że 13-sta pensja za 1983 r.

w kwotach 5402 zł i 6769 zł wchodzi do wysokości emerytury oraz o uznanie, że kwoty z funduszu aktywizacji zawodowej za rok 1983 – 2000 zł i za rok 1986 – dwa razy 5000 zł, wchodzi do zarobków rzutujących na wysokość świadczenia. Skarżący obliczył, że ZUS winien mu dopłacić jeszcze 606,72 zł. W ocenie apelującego, opinia biegłego jest błędna. Podniósł, że pracował w uspołecznionym zakładzie pracy. Od całego osiągniętego w danym roku zysku, zakład pracy odprowadzał należności do US i ZUS. Zysk był wypracowany i dzielony według regulaminu zakładowego. Stwierdził, że w deklaracji rozliczeniowej dla ZUS uwzględniana była suma wszystkich podstaw wymiaru składek w stosunku do osiąganych różnych zarobków z wypracowanego zysku w danym roku przez pracowników, które stanowiły dochód w gotówce i w naturze z tytułu wykonywanej pracy w ramach stosunku pracy. Składki na ubezpieczenia społeczne musiały być adekwatne do całkowitej kwoty, którą dysponował zakład pracy. Powołał się na rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z 27 grudnia 1983 r. w sprawie podstaw wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za pracowników społecznych zakładów pracy (Dz. U. Nr 73), obowiązujące do 31 grudnia 1986 r. Wskazał, że nie jest też prawdą, że ubezpieczony do podstawy wymiaru emerytury otrzymał wynagrodzenie minimalne za okres od 15 lutego 1990 r. do 10 października 1990, gdyż nie otrzymał nic.

Apelujący wniósł o uchylenie bądź zmianę wyroku Sądu I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego okazała się nieuzasadniona.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego

w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego

przyczynienia (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09, Lex nr 585720). Sąd Odwoławczy podzielił również stan prawny wskazany jako podstawa rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny podzielił argumentację Sądu Okręgowego, iż zaskarżone decyzje z 1 marca 2013 r. i z 22 marca 2013 r. zawierają prawidłowo wyliczoną wysokość emerytury ubezpieczonego, w oparciu o przepisy ustawy emerytalnej. Należy podkreślić, że prawidłowość dokonanych przez organ rentowy obliczeń potwierdził (...) w opinii z 3 listopada 2013 r. oraz w ustnej opinii uzupełniającej.

Sąd Odwoławczy wskazuje, że z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii jest konieczny. W takim wypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyrok SN z 27 listopada 1974 r. II CR 748/74, Lex nr 7618). Sąd ocenia opinie biegłych pod kątem ich logiki, spójności

oraz tego, czy odpowiadają na postawione tezy dowodowe. Opinia biegłego tak jak inne dowody podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., chociaż na podstawie właściwych jedynie dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania i stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. wyrok SA w Łodzi z 13 maja 2014 r., I ACa 1558/13, Lex nr 1469357). Rolą sądu, po dokonanej ocenie opinii biegłych i przyjęciu przedstawionych w nich informacji za podstawę ustalenia stanu faktycznego sprawy, jest dokonanie subsumcji ustalonego stanu faktycznego do norm prawnych.

(...) po zbadaniu dokumentacji finansowo-księgowej oraz przedstawionej istniejącej dokumentacji dotyczącej opiniowanej sprawy uznał, że zawarta w aktach sprawy dokumentacja pozwala przyjąć, iż przedłożone do akt sprawy pismem z 19 lipca 2013 r. przez organ rentowy rozliczenie wyrównania świadczenia emerytalnego dla ubezpieczonego obejmujące rozliczenie:

- wynikające z decyzji z 1 marca 2013 r. za okres od 1 października 2011 r. do 31 marca 2013 r. w oparciu o wyrok Sąd Okręgowego z 28 listopada 2012 r. na kwotę łączną 494,12 zł – jest prawidłowe;

- wynikające z decyzji z 22 marca 2013 r. za okres od 1 stycznia 2010 r. do 31 marca 2013 r. na kwotę łączną 530,25 zł oraz odsetki z tytułu zwłoki tego rozliczenia

w kwocie łącznej 112,60 zł – jest prawidłowe. Łączna kwota wyrównania z tytułu w/w decyzji stanowi 1024,37 zł (494,12 zł + 530,25 zł) plus odsetki za zwłokę: 112,60 zł.

Biegły wskazał, że dla decyzji z 1 marca 2013 r. wystąpiła zmiana okresu składkowego poprzez zaliczenie do tego okresu, okresu pracy od 15 lutego do 10 października 1990 r. wykonywanej w byłym RFN na podstawie umowy zawartej z (...). Zmiana ta wystąpiła w związku z realizacją wyroku sądowego, weszła z dniem 1 października 2011 r. i nie ma wpływu na wysokość wskaźnika podstawy wymiaru emerytury (...). Dla decyzji z 22 marca 2013 r. wystąpiła zmiana (...), ponieważ przyjęte do (...) za 1983 r. wynagrodzenie zostało zaniżone. Powyższe wpłynęło na zmianę w stosunku do wynagrodzenia za 1983 r. do przeciętnego wynagrodzenia ze wskaźnika 87,01 % do 112,12 %. Powyższe wpłynęło na (...) z 20 lat z 113,49 % do 114,75 %; zmiana obejmuje okres od 1 stycznia 2010 r. do marca 2010 r. (por. opinia z 3 listopada 2013 r., k. 23-37 a.s.).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, opinia sporządzona przez w/w biegłego jest logiczna, spójna i odpowiada na postawione tezy dowodowe. Została sporządzona przez biegłego o specjalizacji adekwatnej do rozpatrywanej w postępowaniu problematyki. Biegły dokonał obszernych obliczeń, zgodnie z którymi wszelkie wyliczenia sporządzone przez organ rentowy, są prawidłowe.

Dodatkowo biegły wyjaśnił wszystkie pojawiające się w postępowaniu przed Sądem I instancji wątpliwości w uzupełniającej opinii ustnej. Wskazał, że sporządzone przez ZUS wyrównanie świadczenia emerytalnego na podstawie zaskarżonych decyzji, zostało sporządzone zgodnie z treścią wyroku Sądu Okręgowego i zgodnie ze zmianami w związku z wyrokiem sądowym. Organ wyliczył wyrównanie

w wysokości 492,12 zł za cały zaległy okres, tj. do marca 2013 r.; prawidłowo wyliczył świadczenie, a następnie w decyzji z 22 marca 2013 r. prawidłowo przeliczył podstawę wymiaru emerytury od 1 stycznia 2010 r. i wyrównanie świadczenia od 1 stycznia 2010 r. do 31 marca 2013 r. Również odsetki obliczył prawidłowo. W decyzji z 1 marca 2013 r., został wydłużony okres składkowy o 8 miesięcy zatrudnienia

w Niemczech, co nie przekłada się na wzrost emerytury o 2 %. Biegły wyjaśnił ponadto, że trzynastka nie wchodzi do podstawy wymiaru emerytury, ponieważ

w tamtym czasie nie były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne.

Z kartoteki wynagrodzeń za 1983 r. w kolumnie 15 w miesiącu grudniu wpisano kwotę 2000 zł i jest to kwota oznaczona jako fundusz nagród, z którego wypłacano doraźnie i nie było to wypłacane ze środków z zysków, tylko z osobowego funduszu płac. Nie było to wynagrodzenie za pracę, tylko jednorazowa nagroda podsumowująca wkład pracy. Również kwoty dwa razy po 5000 zł były z tego funduszu. Z kartotek płac z 1983 r. i z 1986 r. wynika, że była wypłacana ubezpieczonemu premia regulaminowa, premia motywacyjna, od których odprowadzane były składki i były wypłacone nagrody z funduszu nagród, od których nie odprowadzano składek.

W pierwszej decyzji ZUS zwiększył okres składkowy w sposób prawidłowy i wyliczył wyrównanie świadczenia prawidłowo. W drugiej decyzji jest zmiana (...)

w związku z przedłożoną listą płac za 1983 r. Nieuwzględnione kwoty są zgodne

z ustawą z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych (por. opinia uzup. z 13 stycznia 2014 r., k. 71-73 a.s.).

Należy podkreślić, że wysokość świadczenia emerytalnego zależna jest od wysokości ustalonej podstawy wymiaru świadczenia pozostaje w związku

z wysokością uzyskiwanych niegdyś dochodów, dlatego do jego wyliczenia nieodzownym jest ustalenie rzeczywistych zarobków, jako decydujących o rozmiarze opłacanej składki na ubezpieczenie społeczne. Zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia

z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U.2011.237.1412):

Środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym. Nie ma możliwości wyliczenia wysokości wynagrodzenia, a co za tym idzie – wysokości składek na ubezpieczenie społeczne oraz wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury w oparciu o wyliczenia hipotetyczne, uśrednione, wynikające z porównania do wynagrodzenia innych pracowników (por. wyrok SA w Rzeszowie z 21 sierpnia 2013 r., III AUa 459/13, Lex nr 1363361).

Sąd Apelacyjny wskazuje, że zgodnie z art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych, wypłaty z funduszu załogi nie wchodzi do podstawy naliczania podatku od płac oraz składek na ubezpieczenia społeczne. Z tego względu, nie było podstaw do doliczenia wskazywanych przez ubezpieczonego kwot z lat 1983 i 1986 do podstawy wymiaru świadczenia (por. k. 48-49 akt ZUS). Nadto, Sąd Apelacyjny nie będzie w tym zakresie powielał obszernej argumentacji wskazanej przez biegłego rewidenta.

Organ rentowy prawidłowo również obliczył wzrost (...) w związku

z okresami pracy w byłym RFN. Zgodnie z § 10 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 1 kwietnia 1984 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. z 1989r. nr 11, poz. 63 ze zm.) wynika, że jeżeli w okresie,

z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą przed dniem 1 stycznia 1991 r., do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę. Sąd Apelacyjny również

podzielił w tym zakresie argumentację Sądu I instancji oraz biegłego rewidenta, nie widząc potrzeby jej ponownego przytaczania.

W nawiązaniu do kwestii podniesionych w apelacji, Sąd Odwoławczy podkreśla, że podziela pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy, iż sąd drugiej instancji jest obowiązany zamieścić w swoim uzasadnieniu takie elementy, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania są potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy, ale nie ma zarazem obowiązku wyrażania szczegółowego stanowiska odnośnie wszystkich poglądów prezentowanych przez strony, jeżeli nie mają one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie SN z 16 marca 2012 r., IV CSK 373/11, Lex nr 1169841, wyrok SN z 29 października 1998 r., II UKN 282/98, OSNP 1999/23/758, Lex nr 38240). Z tego względu, mimo zawierającej szereg spostrzeżeń apelacji ubezpieczonego, Sąd Apelacyjny odniósł się szczegółowo do istotnych z punktu widzenia niniejszej sprawy kwestii i poprzestał na ogólnym nieuwzględnieniu podnoszonych w sprawie okoliczności drugorzędnych.

Reasumując, organ rentowy prawidłowo przeliczył świadczenie emerytalne ubezpieczonego oraz prawidłowo rozliczył wysokość zaległego świadczenia wraz z odsetkami za sporne okresy. Decyzje z 1 marca 2013 r. i z 22 marca 2013 r. okazały się prawidłowe.

W związku z powyższym, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego jako bezzasadną.

SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka-Szkibiel SSO del. Aleksandra Mitros